Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 65 (521) ⭑ sîmbătă 11 august 1956 ⭑ 4 pag. 15 bani.

Cea mai plăcută surpriză

Zilele verii se apropiau de pragul toamnei. Dan, Nicolae și ceilalți studenți care-și petreceau vacanța în satul natal hotărîră să dea o raită pe la școala unde purtaseră cîndva cravate roșii.

După ce băgară de seamă încă de departe ca steagul taberei fîlfîia la locul cuvenit pe catarg, studenții noștri intrară în curtea școlii și... prima surpriză îi întîmpină.

— Dane, ascultă... șopti emoționat Nicolae. Ce cîntă țîncii? Nu cumva?...

Tăcură, trăgînd cu urechea.

— E cîntecul compus de mine acum șase ani pe versurile tale, Nicolae... De unde l-or fi știind ei?! Auzi, e chiar cîntecul detașamentului nostru:

„Noi sîntem detașamentul trei
„Goarna noastră nu sună degeaba,
„Că la noi se știe cu temei:
„Joaca-i joacă și e treabă, treaba!"

Cu o umbră de roșeață fierbinte pe obraji, tinerii înaintară sfioși, dornici să-i cunoască pe cei care cîntau. Îi văzură. Erau vreo douăzeci la număr, mai mărunți și mai înalți, trebăluind în jurul unei mese mari, pe care se aflau ierbare, pietrare, insectare, desene, fotografii.

— Dane, sări ca ars Nicolae, ia te uită, ia te uită, nu-ți spune nimic registrul acela cu scoarțe cafenii de pe masa lor?

— E al nostru, de atunci... șopti înfrigurat Dan și fără veste năvăli în mijlocul copiilor, ridicînd registrul:

— E al nostru! strigă el. Iată eticheta: „Monografia comunei Bîrsan".

Copiii ridicară buimăciți din umeri. Intr-un tîrziu, o fată mai dezghețată îndrăzni:

— Dar cine sînteți dumneavoastră?

— Cine sîntem — cine sîntem! o îngînă înciudat Nicolae. Foști elevi aici, asta sîntem. Iar cîntecul și monografia sînt ale noastre, de unde le-ați luat?

Copiii se mai dumiriră, oftînd ușurați, iar fata cea dezghețată dădu o fugă pînă-n clădirea școlii de unde se întoarse c-un caiet obișnuit, învelit în hîrtie albastră și etichetat „Jurnal de zi al detașamentului 3".

— Iată, se adresă ea tinerilor, deschizînd caietul la o foaie anumită.

Dan citi cu voce tare:

„28 septembrie 1950: Astăzi am avut o adunare de detașament interesantă. S-au citit versuri și povestiri scrise de pionieri ai detașamentului nostru. S-a cîntat și-un cîntec compus de pionierul Georgescu Dan, pe versuri de pionierul Grigore Nicolae. Pentru c-a plăcut tuturor îl transcriem mai jos".

...Și, într-adevăr, pe fila următoare, se găseau partitura și versurile cîntecului. După alte multe foi, o nouă însemnare:

„8 august 1951: Monografia pe care am început s-o alcătuim despre comuna noastră e mult mai grea decît ne-am închipuit. Am izbutit să terminăm numai capitolele „Așezarea geografică" și „Trecutul istoric". Îi rugăm pe pionierii care vor rămîne în școală după ce noi vom fi absolvenți, s-o continue".

...Dan tăcu, emoționat. Urmă apoi:

— Vasăzică, și vouă vă place cîntecul nostru...

Fata care adusese jurnalul, arăta obiectele de pe masă:

— Am continuat și monografia începută de dumneavoastră, ba, mai mult: acum alcătuim un muzeu. Ne ajută tovarășii care fac săpături arheologice la marginea satului. Cînd ați venit dumneavoastră, eu tocmai notam în jurnalul nostru de zi că am isprăvit capitolele: „Flora", „Fauna", „Arta" — și că ne-a mai rămas capitolul „Geologia"...

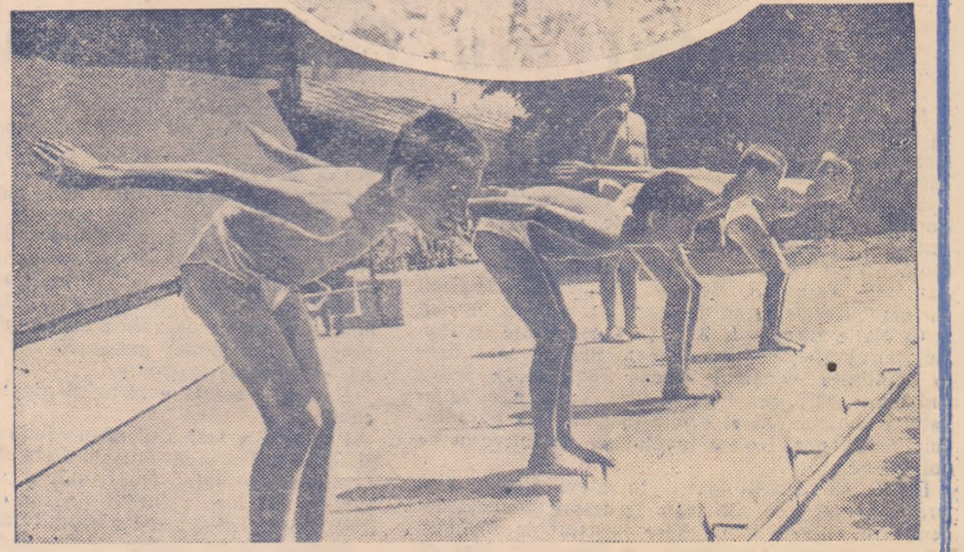
★

Desigur, ați priceput că v-am povestit această întîmplare anume pentru a arăta ce înseamnă jurnalul de zi pe care multe detașamente și unități uită să-l completeze regulat. Păcat! El poate să devină cîndva nu numai un izvor de plăcute aduceri aminte ci și un minunat sfătuitor pentru pionierii de mai tîrziu.

Alexandru ZOTTA

CUPA „Scînteii pionierului" a VI-a ediție

LA BUCUREȘTI

Soarele abia se ridicase pe cer și în jurul bazinului de înot al Palatului pionierilor din București se și adunaseră copiii. Era o zi însemnată — etapa pe oraș a concursului de înot Cupa „Scînteia pionierului". Căci, pe drept cuvînt, selecționarea lotului reprezentativ pe oraș e un lucru din cele mai serioase. E în joc doar onoarea pionierilor din Capitală.

După ce pionierii au fost repartizați pe serii, pe categorii și stiluri de înot, a început concursul. Neîntrecută a fost înotătoarea Surciuc Vasilica. Ea a parcurs 33 m în 22" 8/10. E un timp grozav, nu? Apoi Dobre Vasile, Spiceac Ștefan, Zagăr Michi, au realizat cele mai bune performanțe.

Dar ștafeta? Grozavă luptă! Să reprezinți pionierii din Capitală la 4x33 m. e o cinste, dar și o mare răspundere. De aceea, ei s-au pregătit bine, iar cei selecționați pentru lot, sînt de acum în cantonament și se antrenează zilnic. Să înoți alături de pionierii din Tg. Mureș, sau alături de cei de la Dunăre, nu-i ușor. Și Cupa, mult rîvnita cupă, ce emoții mai dă, ce luptă cu zecimile de secundă. Cine vor fi cuceritorii ei?

La Galați

Marți dimineață, ora 9.00. La bazinul de înot al Școlii medii nr. 1 din Galați, se desfășoară cea mai importantă etapă a concursului — faza pe oraș. Fierbere mare. Peste tot discuții, întrebări. Din cei 400 de copii care au participat la faza pe tabere, s-au selecționat 208, iar acum e lupta cea mare. Cine va face parte din lotul pe oraș, cine va merge la București, la concursul pe țară?

...Concursul a început. Au luat loc la start concurenții. In jurul bazinului s-a lăsat liniște. Atenție! Și la fluierul starterului concurenții înaintează cu toată viteza. Culoarul trei i-a întrecut. Așa! Bine! Și strigătele, îndemnurile încep:

— Hai, Hatmane, trage... ține culoarul!

După cîteva ore de luptă și emoție concursul s-a terminat. Cei doisprezece pionieri care fac parte din lotul pe oraș, se antrenează însă mai departe. Pentru ei greul abia începe

SCÎNTEIA ZBURĂTOARE

Se înserase. După o zi plină de zăduf, coborîse din munți o boare răcoroasă, mirosind a rășină și a flori de tei. De-a lungul șoselei ce leagă Rîmnicul-Vîlcea de Băile Olănești, chiar pe tăpșan, se adunaseră copiii, în grupuri, și stăteau de vorbă. Lîngă pod, două grupuri din cîte doi copii. Primii doi băieți, cu pantaloni scurți pe ei, păreau orășeni, proaspăt veniți prin aceste locuri. Ceilalți doi, localnici, împleteau pălării de paie și trăgeau cu urechea la vorbele orășenilor.

Dar despre ce vorbeau oare, nu fără oarecare lăudăroșenie, băieții cu pantalonii scurți? Nici vorbă, despre un fapt cu totul și cu totul neobișnuit. Tocmai ajunseseră aci, la capătul podului, cînd în pomul din stînga zăriră o luminiță galben-albăstruie, care aci se stingea, aci se aprindea, coborînd pînă aproape de pămînt sau urcînd pînă în vîrful pomului.

— Ia te uită! se minună cel dintîi. Ce-ar putea fi? Parcă e o scînteie zburătoare. Am citit eu oare undeva despre asta? Nu, nu! N-am întîlnit nicăieri. Și doar am citit ceva cărți. Să știi că-i ceva formidabil.

Socotindu-se în fața unei neînchipuite descoperiri, cei doi băieți încercară să găsească originea acestei ciudate scîntei.

— Știi cum zic eu că s-a întîmplat? — începu cel dintîi. Poate că zilele trecute or fi fost pe aici ploi mari, cu fulgere și trăznete grozave. Ei, bine, unul dintre trăznete a atins în treacăt copacul ăsta. L-a atins, dar nu l-a trăznit, mă înțelegi? L-a electrizat numai. Și cum a bătut vîntul, o frunză s-a apropiat de alta și gata scînteia, înțelegi?

Celălalt înțelegea, nici vorbă, dar nu-i prea venea la socoteală, ca el să nu aibă nici un merit în această descoperire.

— Nu cred să fie așa, răspunse el. Cu trăznetul nu-i de glumit. Cînd trăznește, apoi trăznește. Dacă s-ar fi întîmplat așa cum zici tu apoi copacul ăsta n-ar mai fi aici. Dar știi ce cred eu? Trăznetul s-a scurs în pămînt așa cum se scurge orice trăznet. In pămînt, s-au electrizat sărurile minerale care au ajuns apoi în frunze. Să știi că asta-i adevărata explicație!

Se făcu apoi liniște. In copac mai apăru o scînteie zburătoare, apoi încă una. Și toate, la fel de mari, urcau și coborau fără astîmpăr, stingîndu-se și aprinzîndu-se. Nu încăpea îndoială, băieții se aflau într-adevăr în fața unui fenomen ne mai întîlnit. Căci cine a mai pomenit ca un copac să fie încărcat cu electricitate?

Băieții priveau pomul ca vrăjiți, dar ochii lor parcă spuneau: „Ia priviți, mă rog, ce interesant e! Și cine credeți că a descoperit misterul acestor scîntei zburătoare? Noi, noi l-am descoperit!

Deodată, unul dintre localnici se ridică și o zbughi spre pom. Cei doi, cu pantalonii scurți, încremeniră de groază. Ar fi vrut să-l strige, să-i spună să nu se apropie de pom că-i pericol de moarte, dar parcă le pierise graiul. Se așteptau acum ca din clipă în clipă să izbucnească o lumină orbitoare însoțită de un bubuit puternic, cum se petrec lucrurile la descărcările electrice. Dar nenorocirea întîrzie să se producă.

Și iată că băiatul se întoarse înapoi viu și nevătămat. Cei doi îl priveau cu ochii holbați, de parcă nu le-ar fi venit a crede că mai e încă în viață. Dar băiatul, nici vorbă, trăia, surîdea și ținea ceva într-un pumn.

— Uitați-vă, priviți! le zise el, deschizînd pumnul.

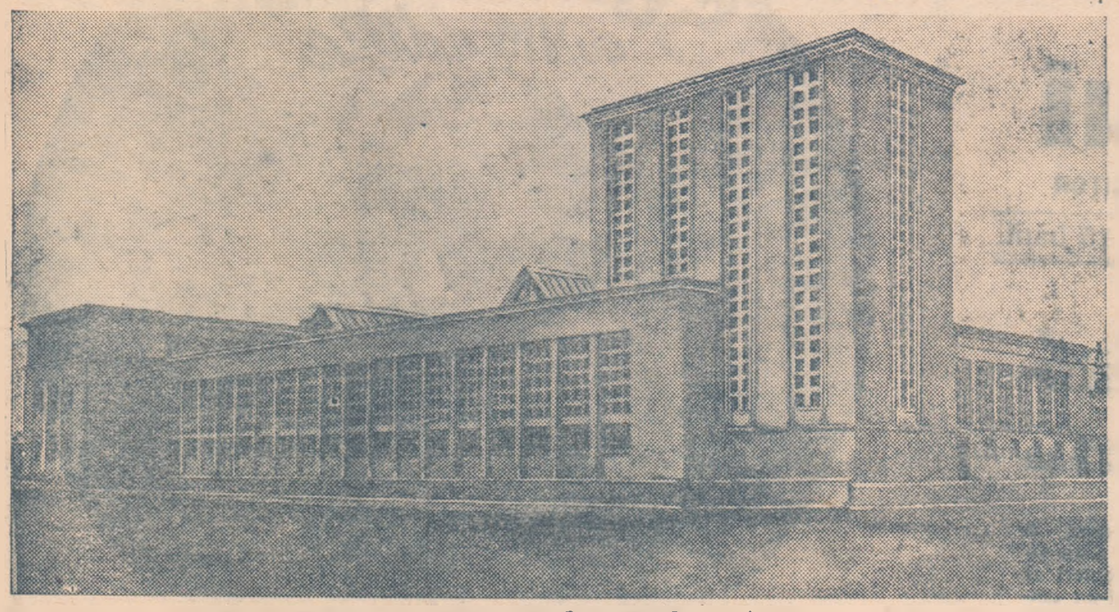
— Dar... dar ce-i asta? bîiguiră cei doi, zărind în mîna „îndrăznețului" o gîză lunguiață, cu aripile lăsate pe spate.

— Asta e scînteia zburătoare, cum îi ziceți voi. Da-i un licurici. Așa-i zicem noi. Pe aici sînt foarte mulți. Puteți să-i prindeți și voi că nu fac nici un rău

Cei doi nu mai scoaseră o vorbă. Își înfundară mîinile în buzunarele pantalonilor și-o luară tăcuți pe șosea în jos.

V. BIRGAOANU

Prin patria noastră dragă

Noua clădire a Institutului de Cercetări Hidrotehnice.

Gigantul din Cetatea fontei

Pînă de curînd punctul cel mai apropiat de cer al Hunedoarei a fost turnul cel mare al castelului Corvinilor, așezat pe stîncile de pe malul pîrîului Zlaști.

Sfidînd înălțimile amețitoare, constructorii hunedoreni, au înălțat însă o gigantică construcție care întrece bătrînul castel: uriașul furnal de 700 m cubi. Sute și sute de muncitori: sudori, monteuri, șamotori, strungari, lăcătuși, tehnicieni și ingineri au muncit eroic ca să dea țării acest colos de fier.

Celelalte furnale 1, 2, 3 și 4 construite în timpul burgheziei, par ca niște pigmei ce se zgîiesc la înălțimea uriașului născut lîngă ei în acești ani. Furnalul 6, construit în 1953, a fost pînă acum tatăl furnalelor. Și el e mic însă în fața gigantului de 700 m.c. Ne-am învățat să ne întrecem pe noi înșine...

E greu să vorbești doar în cîteva rînduri despre eroismul constructorilor și despre măreața lor realizare. Cîteva date despre furnalul de 700 m.c. ne vor da însă putința să ne imaginăm fără să vedem acest gigant al țării.

Inălțimea lui este de 65 m. Furnalul de 700 m.c., după Casa Scînteii, e cea mai înaltă construcție a țării. Ascensorul pentru transportul materialelor și al oamenilor urcă 14 etaje.

Proiectanții gigantului au executat 15.000 de desene la acest furnal, complet mecanizat și aproape în întregime automatizat. Inchipuiți-vă că acest colos e comandat prin apăsarea unor butoane de la masa de comandă centrală. Luminițe care se aprind și se sting indică cum decurge munca la furnal, executată de automate. Ajunge să apeși pe un buton că spre furnal au și pornit cîteva vagoane de cocs, sau minereu pentru încărcare.

Poate nu știți ce înseamnă 700 metri cubi? Acest furnal de 700 metri cubi produce de 1,5 ori mai multă fontă decît produceau în 1938 toate furnalele Romîniei capitaliste. Prin darea în funcțiune a gigantului, producția republicană de fontă a crescut cu 40%, aproape cu jumătate! Și încă o imagine care ne dezvăluie cît de uriaș e furnalul: producția lui zilnică înseamnă 200 de autocamioane, sau 188 de tractoare.

Pe scurt, acesta e furnalul gigant de 700 metri cubi.

1 august a fost o zi memorabilă în viața „cetății fontei". Fetița maistrului Petre Petrică, pioniera Elena, cu fața îmbujorată, a aprins torța cu care a dat foc la furnal tînărul comunist Victor Páll. De atunci fumegă gigantul țării.

A doua zi, pe platforma furnalului s-a adunat multă lume. Toți cei care au contribuit la înălțarea furnalului au ținut să vină la elaborarea primei șarje. Tot Victor Páll a fost acela care a deschis zăgazul fontei.

...In uralele mulțimii curgea pe rînă fonta roșie-rubinie, vărsîndu-se într-o oală uriașă.

Furnalul de 700 metri cubi a intrat în producție. Am devenit mai bogați, cu mii de mașini, autocamioane și tractoare.

Gh. CRISTIAN

Intotdeauna ne vom aminti

Moscova, 6 august 1956, ora 12, în Marele Palat al Kremlinului... în sala Gheorghievski, un grup de oameni emoționați se apleacă asupra unui document. De fapt, nu e un document ci o mărturie mișcătoare care vorbește despre inima caldă, sinceră și generoasă a oamenilor sovietici. E actul prin care poporul sovietic transmite poporului romîn neprețuitul tezaur de obiecte de artă romînească aflat la Moscova...

Tezaurul acesta cuprinde 1400 de tablouri ale unor pictori vestiți (printre care Grigorescu și Aman), 35.000 de monede vechi, cunoscuta „cloșcă cu pui" și nenumărate odoare bisericești. El a fost încredințat acum 41 de ani Rusiei țariste de către statul romîn. După Revoluția din Octombrie, guvernul sovietic a păstrat cu grijă această colecție, iar astăzi, cînd poporul romîn e stăpîn pe soarta sa, cînd avuțiile țării nu mai pot încăpea pe mîna niciunui jefuitor, a hotărît să ne-o remită. O delegație guvernamentală a Republicii Populare Romîne a plecat în acest scop la Moscova și, la 6 august, actul de remitere a fost semnat. „Luăm parte șase romîni, în numele guvernului și poporului romînesc, la un act istoric fără precedent" a spus cu acest prilej Acad. Tudor Arghezi. Și cu adevărat, faptul acesta se va scrie în istoria noastră, se va săpa în inimile noastre. Curînd, minunatele obiecte de artă își vor lua locul de cinste în muzeele patriei.

Păsări de la noi

Cucu

In septembrie trecut, cînd pădurea a-nceput să se-mbrace în aramă, cucul s-a gîndit cu teamă că-i pe-aproape toamna rece și că trebuie să plece.

Și-a luat iute rămas bun de la fag, de la alun, de la ramură si cioată și de la pădurea toată. Apoi a pornit să zboare către țări mereu cu soare. Dar cum vine iar în țară zvon de caldă primăvară, hop și cucul înapoi sprinten, gureș și vioi, tot așa cum a plecat: pieptul cenușiu vărgat cu dungulțe vălurate, mai întunecat pe spate iară coada răsfirată parcă-i toată pistruiată.

Cîntă toată ziulica: n-are grijă de nimica în afară de mîncare. Cuib ca alte păsări n-are; lui nu-i trebuie cămin. Pune ou-n cuib străin; în oricare nimerește. Altă pasăre-i clocește oul fără ca să știe de a cucului hoție. Ei și ce? Ce-i pasă lui? Zboară singurel, hai-hui peste deal, peste vîlcea: uite-l ici, uite-l colea.

Cu-cu! Cu-cu! Uite-l! Nu-i!
Doar ecoul îi răspunde
In singurătatea unde
Cucu-și cîntă dorul lui.

Florin IORDACHESCU

Anotimpul cel mai frumos

Se spune că-s prieteni foarte buni
și-n clasă, și la joacă, și la teatru,
și vin acasă pe același drum,
nedespărțiți — întotdeauna patru.

Dar, uite, în grădină, astă vară,
cei patru s-au certat întîia oară.

Ședeau pe iarba unduind domoală
și cald, pămîntul îi ținea în poală
zburlindu-se la cer cu unduiri
de sulițe mărunte și subțiri.
Deodată, cel mai mic, privind în sus,
s-a sprijinit în coate și le-a spus:
—Gîndeam acum că într-un an, vedeți,
sînt patru anotimpuri minunate.
Dar orice-ați crede voi, eu zic, băieți,
că vara-i mai frumoasă decît toate.
Curînd, ne-or ține munții sus, pe umeri,
și marea ne va fi prieten drag,
și tabere, cît nu poți să le numeri,
ne-or aștepta cu dragoste în prag...

Al doilea, sări atunci din loc
de parcă iarba se făcuse foc:

Eu zic așa: că iarna-i mai frumoasă!
Parcă mă văd pe gheață lunecînd
și-n calea mea vin fulgii să se cearnă,
și cît de minunată-i clipa cînd
dansăm în jurul pomului de iarnă,
și moș Gerilă, rar și apăsat,
își poartă bucuros spre noi povara...

— Ce tot spui? — sări un alt băiat,
eu zic că-i mai frumoasă-i primăvara!

Apoi, a continuat încet, ușor,
cu glasul subțirel și visător:

— Sub adieri plăcute și domoale
ne ducem să culegem ghiocei
și fiecare duce mamei sale
cîte-un buchet de flori, de ziua ei..

Al patrulea, s-a încruntat amar:
— Nu zic, îmi place vara călduroasă,
și primăvara, ba și iarna chiar.
Cu toate astea, toamna-i mai frumoasă!
Desigur, vara te bronzezi la soare
și munții 'nalți îi urci, fără-ndoială.
Dar ia să-mi spui: cu cîtă nerăbdare
aștepți să-nceapă prima zi de școală?

...Și dac-a fost ca vremea să le-ajungă,
s-or fi certat băieții vreme lungă.
Eu însă n-am mai zăbovit prea mult
cu toate c-aș fi vrut să-i mai ascult.
Dar dacă cineva vreodată, poate,
m-ar întreba, ca simplu trecător:
„Tu căruia din ei i-ai da dreptate?",
desigur, i-aș răspunde: Tuturor!
Da, ascultîndu-i, chiar puținul timp,
din cearta lor de glasuri tinerești
am înțeles că-n orice anotimp
în țara noastră-i bine să trăiești!

Aurel STORIN

Vă prezentăm EGIPTUL

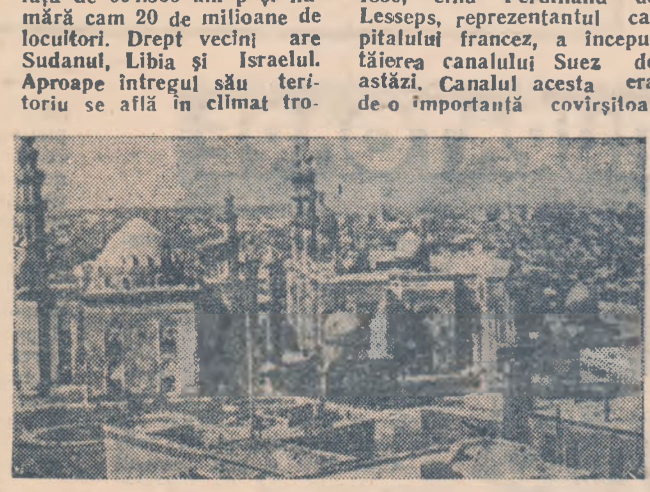

Cu trei mii de ani înaintea erei noastre, un rege, pe nume Min, punea temelia orașului cetate Memfis, întemeind dinastia faraonilor. Cam de pe atunci începe istoria Egiptului. Istorie străveche și ciudată, din care multe fragmente au rămas necunoscute, pierdute în negura vremii. Se află prin muzeele lumii multe mărturii despre civilizațiile care au înflorit demult, demult, pe pămîntul Egiptului. Dar se mai află și altfel de mărturii, mărturii de robie și sînge, din acele vremuri. Ați auzit desigur de piramide. Sînt monumente mărețe, impresionante, unice în lume. Dar fiecare piatră a lor a fost stropită cu sudoarea și sîngele miilor de sclavi biciuiți, frînți de osteneală și arșiță, care aduceau de la mari depărtări, cu spinarea goală, materialul de construcție. Cîte mii de oameni n-au pierit aici pentru trufia faraonilor. Și cîte alte mii n-au pierit pe cîmpurile de luptă pentru aceeași trufie...

Așa a fost istoria de demult a Egiptului: scrisă cu sînge de sclavi. Apoi cu scurgerea veacurilor, seminția faraonilor s-a stins. Sclavii însă n-au ajuns nicicum să răsufle ușurați, liberi. Au venit peste ei alți stăpîni. Ultimii din șirul acestora au fost colonialiștii. Mai precis, colonialiștii englezi. Cum au ajuns aceștia să se instăpînească în Egipt, nu-i greu de știut. Așa cum au făcut peste tot: cu viclenie și cu forța armelor.

Pe colonialiști i-a atras în Egipt bogățiile acestei țări. E lesne de priceput asta, mai ales dacă faci, fie și cu închipuirea, o călătorie prin țara Nilului cel mănos...

Așezat la marginea de nord-est a continentului African, Egiptul are o suprafață de 994.300 km p și numără cam 20 de milioane de locuitori. Drept vecini are Sudanul, Libia și Israelul. Aproape întregul său teritoriu se află în climat tropical, bîntuit de vîntul uscat și fierbinte pe care arabii îl numesc „hamsin". Cu toate acestea, natura a hărăzit Egiptului un dar minunat care înlătură, în bună parte, neajunsurile climei arzătoare. Darul acesta este Nilul, fluviul străvechi care taie o brazdă uriașă între pustiul Libiei și pustiul Arabiei, udînd pămîntul Egiptului pe o distanță de 1200 km. De două ori pe an apele Nilului se revarsă, fertilizînd cîmpiile din jur. Datorită mîlului depus și canalelor de irigație, pe valea Nilului se coc recolte nespus de bogate de grîu și bumbac. Grîu ca aurul și bumbac fin și mătăsos. Aveau deci ce să jefuiască și să care colonialiștii...

Cairo — vedere generală

Totuși, atenția lor s-a îndreptat în mod deosebit spre Egipt, mai ales după anul 1859, cînd Ferdinand de Lesseps, reprezentantul capitalului francez, a început tăierea canalului Suez de astăzi. Canalul acesta era de o importanță covîrșitoare. El avea să scurteze aproape la jumătate drumul către coloniile din Asia, izvor nesecat de cîștiguri uriașe pentru capitaliști.

Construcția acestui canal a reînviat, după mii de ani, istoria însîngerată a piramidelor. Cu sape rudimentare și coșuri de papură au scos felahii egipteni pămîntul din viitoarea albie a Suezului. Zeci de mii dintre ei au pierit sub biciul supraveghetorilor, sub arșița cumplită, de sete și de molimă. Cu prețul vieții lor, Marea Roșie și-a unit apele cu Mediterana.

Cu toate acestea, poporul egiptean n-a căpătat dreptul de a se folosi de roadele muncii și sacrificiului său. In scurtă vreme Canalul de Suez a încăput în mîinile unei „societăți internaționale" condusă de capitaliștii englezi și francezi, care cîștiga din exploatarea lui peste 100 milioane de dolari anual. Mai apoi Anglia și-a adus trupe în zona Suezului transformînd-o într-o bază militară.

De nenumărate ori s-a ridicat poporul egiptean la luptă împotriva cotropitorilor. In anul 1952, monarhia, sprijinul principal a acestora, a fost înlăturată și Egiptul a fost declarat republică. Sub presiunea maselor populare, armatele engleze au trebuit să părăsească Egiptul. Iar la 26 iulie anul acesta, președintele republicii Egipt, Gamal Abdel Nasser, a adus la cunoștință hotărîrea guvernului de a naționaliza societatea canalului de Suez. De la această dată, Suezul a intrat în proprietatea adevăratului și singurului său stăpîn: poporul egiptean. Zadarnic se agită colonialiștii strigînd că navigația pe canal e astfel primejduită. Faptele arată că nu e așa. Iar amenințările lor nu pot înspăimînta poporul egiptean, care e ferm hotărît să-și apere independența, dreptul la viață și libertate.

Vasile MANUCEANU

TREI ÎNTREBĂRI şi opt răspunsuri

Directorul: **La prima întrebare pot răspunde în două vorbe. Am pornit campania de înfrumusețare a școlii încă din primăvară. Prima sală renovată a fost cea de gimnastică. De fapt lucrările generale de reparație și amenajări, au început din plin la 15 iulie. Și după cum se vede, sînt astăzi pe sfîrșite.**

Administratorul: Sînt atît de curate și de frumoase clasele încît parcă mi se rupe inima cînd mă gîndesc că s-ar putea să se găsească copii din aceia care să strice înfățișarea lor. Și totuşi aştept cu nerăbdare ziua în care am să aud iar glasurile vesele ale copiilor răsunînd prin școală. Cît despre curățenie o să am eu grijă s-o păstreze dumnealor.

Un zugrav: Ne-am zbătut destul ca să reparăm zidurile. Unele erau rău zgîriate. N-a fost simplu nici să alegem o zugrăveală potrivită pentru școală. A trebuit să facem o adevărată dezbatere pînă să ne fixăm la un desen în culori vesele, luminoase. Numai de ar avea acum grijă să păstreze copiii totul așa.

Ingrijitorul: **Eu am vopsit împreună cu tovarăşul Sabău grinzile din sala de gimnastică și am lustruit acolo bine parchetul. Cred că o să se bucure puștimea cînd o să vadă ce frumos e acum aici.**

...Cred că nu-i greu de ghicit întrebarea care a provocat aceste răspunsuri. O precizăm doar pentru cei care nu se împacă cu ghicitorile. Ea a sunat cam așa:

Ce pregătiri ați făcut pentru noul an școlar?

Acum o a doua întrebare: Ce noutăți va aduce copiilor din școala dumneavoastră noul an de învățămînt?... Și răspunsurile la ea.

Directorul: **In primul rînd, atelierul de lucru manual. Cred că la începutul anului atelierul va fi gata utilat. El nu va funcționa chiar în școala noastră deoarece n-avem spațiu, dar e foarte aproape, la Școala de fete nr. 3.**

O altă noutate va fi introducerea în program a limbilor franceză și engleză.

Un profesor: **Și eu le pregătesc copiilor cîteva surprize. Sala noastră de gimnastică e frumoasă şi are tot ce-i nevoie. Sper totuşi că pînă la începutul noului an să obțin cîteva aparate noi. Și aş vrea grozav să construim în curte o groapă de sărituri.**

Directorul: **Am uitat să vă spun că și laboratorul de fizică s-a îmbogățit cu substanțe noi necesare experiențelor.**

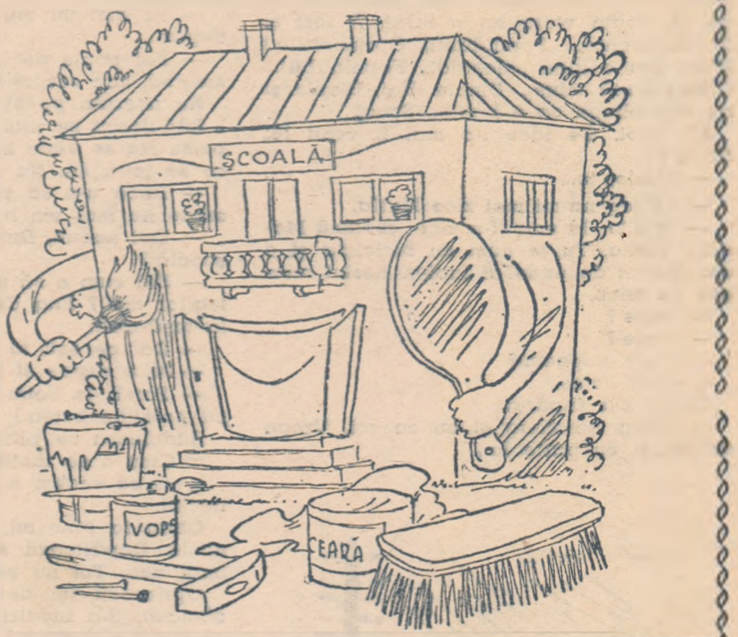
Și acum cea de a treia întrebare: Au ținut copiii vreo legătură cu școala în vacanța aceasta?

Directorul: **Aproape toți au fost plecați în tabere. Acum însă în preajma deschiderii școlii au venit mulți să stea cu noi de vorbă, să se intereseze de schimbările intervenite în programul de învățămînt.**

Din păcate, spațiul rezervat de redacție acestei rubrici, nu-mi permite să continui interviul și aceasta tocmai cînd descoperisem cîteva personagii interesante: niște bănci în vîrstă venerabilă care aveau să-și sărbătorească la 1 septembrie 20 de ani de existență. Cîte lucruri interesante nu ne-ar fi putut ele desigur spune...

Și totuși necesară este o ultimă întrebare. E adresată... mie reporterului: oare care este rostul acestui interviu și cum a fost el luat?

Interviul a urmărit să vă prezinte, dragi copii, cîteva din pregătirile ce le fac profesorii voştri pentru a vă primi în noul an școlar în condiții cît mai bune. Interviul a fost luat la Școala medie nr. 4 din Cluj. Și acum, vom prezenta numele celor care au răspuns la întrebări.

Directorul: Tovarăşul C. Sar?son,
Profesorul: Bălănescu Dumitru,
Administratorul: Sabău Gavril,
Zugravul: Toth Iosif,
Ingrijitorul: Şandor Gheorghe,
Reporterul: Mia Ionescu

CRUCIȘĂTOARELE AU PORNIT ÎN LARG

Crișani e un sat pescăresc din Delta Dunării. E aproape unic prin frumusețea sa. De jur împrejur, e înconjurat numai de apă, iar pe multe ulițe nu poți merge decît cu barca. Intocmai ca la Veneția...

Dar n-am să încerc acum să fac o descriere a satului, ci am să caut să vă povestesc despre copiii de acolo și anume despre una din cele mai frumoase acțiuni întreprinse de ei.

Să nu rămîneți mirați dacă în rîndurile ce urmează o să întîlniți cuvinte ca: „rada portului", „crucișător", „căpitan de rangul I" și altele. Aceste cuvinte au fost folosite de copiii din Crișani într-un joc marinăresc organizat de ei într-una din zilele lunii iulie. Să știți că crucișătoarele nu sînt altceva decît niște bărci pescărești și că „rada portului" e malul din spatele căminului cultural. Dar să nu mai lungim vorba.

E dis de dimineață. Soarele de abia s-a ridicat de-o suliță pe cer. In „rada portului" e forfotă mare. E un dute-vino continuu. Mateloții își iau rămas bun de la părinți, de la prieteni. Peste cîteva minute crucișătoarele „Vacanța" și „Pavlic Morozov" vor ieși în larg.

Echipajele s-au aliniat pe punțile de comandă. Se ridică ancorele. Se aud pînă departe comenzile.

— Direcția Caraorman, cu toată viteza, înainte!

Incet, încet, crucișătoarele se depărtează de radă. Căpitanul de rangul I Aurel Petre, comandantul crucișătorului „Vacanța" dă citire, în fața frontului, primului ordin de zi din jurnalul de bord.

„Azi 12 iulie, orele 6,45 precis, crucișătorul „Vacanța" pornește în larg. Direcția, punctul „Caraorman". Misiunea crucișătorului este de a cerceta „spațiul albastru" pe o rază de 14 mile.

Portul a rămas în urmă. In depărtare de-abia se mai zărește silueta căminului cultural. Drumul începe să fie anevoios. Viteza crucișătoarelor se micșorează mult. Din pricina stufărișului, vîslașii întîmpină greutăți mari. Se iau însă măsuri imediate. Se dublează posturile.

Comandantul deschide jurnalul de bord și începe să noteze:

„Ora 8,30. Ne găsim în apropierea canalului Caraorman. Drumul este încă anevoios. Din pricina păpurișului, vîslașii, mai întîmpină greutăți mari. Ofițerul de cart Perijop Ioana a descoperit un cîrd de rațe sălbatice cu boboci. Iar matelotul Victoria Gherasim a zărit prin ochian 3 pescăruși de toată frumusețea.

A început să bată un vînt de puterea a 5-a. Peste cîteva minute vom ancora".

Crucișătoarele au aruncat ancorele în adîncul apei.

Se dă citire celui de al doilea ordin de zi din jurnalul de bord:

„Mateloții crucișătorului nostru, împreună cu cei de pe crucișătorul „Pavlic Morozov" vor face o vizită de prietenie pionierilor din satul Caraorman. Formațiile noastre artistice vor prezenta în fața gazdelor un spectacol marinăresc.

Am debarcat la orele 11,40. Crucișătorul rămîne în paza lui „Moș Feodor".

La marginea Caraormanului, echipajele au fost întîmpinate de copiii din sat. Li s-a făcut o primire deosebit de frumoasă. La amiază, mateloții au fost invitați de către noii lor prieteni. Așa de pildă, mateloții Sandu Damian, și Bordei Paraschiva au fost invitați la masă de către Veronica Ivanov. Iar căpitanii de rangul I Apostol Petre și Lovin Gheorghe, de către pionierul Contolenco Emanoil.

Indată după masă au început pregătirile pentru spectacol. S-a improvizat o scenă în curtea școlii, s-au adus scaune și bănci pentru spectatori. La orele 17 cortina s-a deschis. A început spectacolul. Cîntecul marinarilor răsună pînă departe, în zările albastre.

„Cu vaporașul «Vacanța»
Am pornit pe trei luni înspre larg".

Urmează dansuri marinărești, dansuri populare romînești, rusești, și turcești. Se recită versuri.

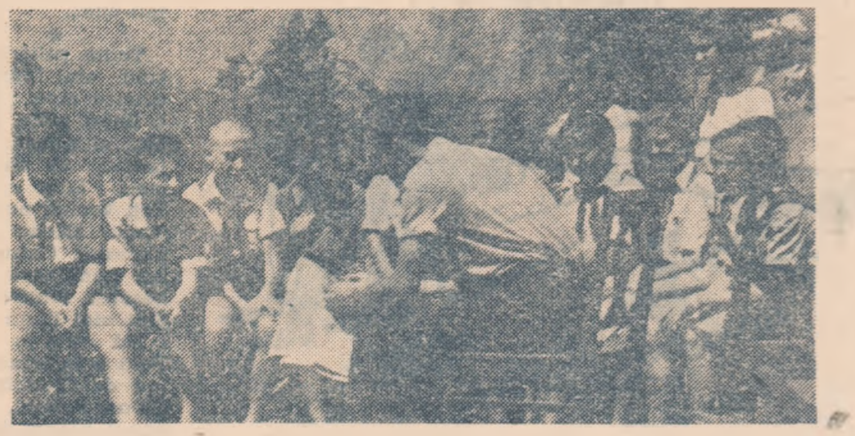
Aplauzele celor peste 200 de spectatori nu mai contenesc.

De abia tîrziu, cînd ziua a început să se îngîne cu noaptea, marinarii și-au luat rămas bun de la prietenii lor.

Au pornit din nou în larg. De data aceasta spre casă.

Radu POPA

Prima mea compunere

Citind răspunsurile date Măriucăi prin gazeta noastră, un detașament de pionieri de la Școala mixtă de 7 ani nr. 3 din București, și-a pus întrebarea: oare noi n-am avea ce scrie Măriucăi? Și în adunarea care a avut loc cu prilejul acesta am aflat o întîmplare

— Eu aş vrea să povestesc prietenului Măriucăi, începu Ioachim Alexandru, despre cum am ajuns eu să-mi scriu compozițiile singur. Eram în clasa a II-a. Ca și lui Petrică, nici mie nu-mi era la îndemînă cînd era vorba de o compoziție.

După ce-mi scriam cîteva rînduri, îmi dădeam seama că mi-e foarte greu. „Uite nu pot să fac o compunere îmi spuneam eu, nu pot și pace"! Și nici nu mai încercam. Intr-o zi, am rugat-o pe mama să-mi scrie și am mai adăugat cîte ceva și eu. „Cel puțin o să fie aici și munca mea" mă gîndeam eu.

A doua zi, la școală, tovarăşa învățătoare după ce mi-a citit compunerea, m-a privit mirată. Cred și eu. Era un fel de amestecătură. Fraze de ale mele cu frazele mamei... Ce să vă mai spun... Imi venea să intru în pămînt de rușine. „Ce mă fac dacă acum mă descoperă?" — mă întrebam. Am căpătat atunci o notă mică și profesoara m-a mustrat.

Cum am ajuns acasă, am rupt compunerea veche și am început să scriu. Imi aduc aminte ca acum. De zece ori îmi venea s-o las baltă și să mă duc la joacă. Ba chiar odată am și pornit-o spre ușă. Pînă la urmă mi-am învins pornirea și după o muncă de cîteva ceasuri, am izbutit să fac prima compunere care era într-adevăr a mea.

Cînd i-am arătat-o tovarășei învățătoare, mi-era inima cît un purice.

— Ei da... Asta e compunere.. a spus ea satisfăcută. Să știi că ieri am fost foarte mirată.

Atunci n-am înțeles bine ce se petrecuse, pentru că eram mic. Acum înțeleg însă foarte bine: n-aveam voință. Și mă gîndesc că, de nu era întîmplarea cu tovarășa învățătoare, eu n-aș fi știut nici astăzi că dacă vreau, pot să fac o compunere bună și, că în general, dacă ai voință poți trece peste multe greutăți. Eu vreau să-mi călesc mereu voința.

Iar detașamentul de la Școala de 7 ani, nr. 3 mixtă din București, a hotărît să-i scrie lui Petruț despre această întîmplare și să-l întrebe: nu cumva, cu puțină voință, Petruț poate să-și facă și singur temele?

Al. MIHU

Răspundem cititorilor

Operații îndrăznețe

Pionierul Condurache Dorin din detașamentul nr. 1, unitatea nr. 36 din Iași, ne-a cerut cîteva lămuriri în legătură cu înlocuirea unor organe interne bolnave cu organe sănătoase.

Se întîmplă adeseori ca moartea cuiva să survină în urma îmbolnăvirii unui singur organ, deși restul corpului pare a fi perfect sănătos. Dacă acel organ ar putea fi înlocuit cu unul sănătos, fără îndoială că viața omului aflat în primejdie ar putea fi salvată. Se înțelege că o asemenea problemă preocupă încă de mult pe oamenii de știință.

Incă cu o jumătate de secol în urmă profesorul rus Kuliabko a reușit să mențină în viață o inimă scoasă din organizm. Inima se contracta ritmic atunci cînd în ea circula o soluție asemănătoare sîngelui.

S-au făcut apoi încercări de transplantare. Unei broaște i s-a scos inima și i s-a înlocuit cu alta. Broasca și-a continuat viața în mod normal ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Experiențele de transplantare au mers atît de departe încît chirurgul V. P. Demihov a reușit să „creeze" un cîine cu două capete. La gîtul unui cîine în vîrstă, chirurgul a aplicat capul unui cățeluș. Noul cap s-a comportat ca și cum ar fi fost așezat pe propriul corp: mînca cu lăcomie, lătra, era vioi.

Toate aceste succese arată că nu e departe vremea cînd transplantările de organe vor salva multe vieți omenești. Transplantări parțiale se și fac deja. Celebrul profesor Filatov a redat multor oameni vederea prin acest procedeu.

Ce sînt stelele?

Pionierul Brebeanu Teodor din comuna Cosmești, reg. Galați, ne-a pus următoarea întrebare: „De unde au stelele lumină?"

Incă din vremurile cele mai vechi oamenii au încercat să afle ce sînt stelele. S-au făcut tot felul de presupuneri. Toate însă socoteau stelele ca ceva fix, ca un roi de piroane luminoase bătute în bolta cerească.

Astăzi se știe că stelele nu sînt nimic altceva decît niște sori, asemănători cu soarele nostru, uneori mai mici, alteori de dimensiuni uluitoare. Stelele sînt sfere gazoase (în care predomină mai ales hidrogenul și heliul) și care se mișcă unele față de altele cu viteze uriașe, ajungînd pînă la cîteva sute de kilometri pe secundă.

Stelele au temperaturi diferite, dar în general foarte ridicate. Astfel, de pildă, soarele nostru are în interiorul său o temperatură de 20 milioane grade, iar unele stele au chiar și 30 milioane grade. Această uriașă căldură lumina pe care o dau, ca și razele pe care le emit în univers, se datorează complicatelor procese nucleare care au loc în masa stelelor.

Mașinuța cu schimbător

de Nicuță Tănase

(Continuare din nr. trecut)

— Ești prost! i-o reteză scurt Chiru. Crezi că pe el îl cheamă Oprinescu?... Asta e hoț de-adevăratelea. Am auzit eu de el. Toată viața lui a furat. A fost și la închisoare... Formidabil, Oprinescule! Mi-ai dat o idee colosală... Formidabil!... Gata! După mine... Dinule. Hai, Dinule și nu mai plînge ca o babă... Scoal'.

Mă scol. Ce idee i-o mai fi venit lui Chiru?

— Mario, tu...

— Te rog nu-mi mai zice Maria.

— Ia uite la ea! N-o mai cheamă Maria... Ofelia. Tu te duci cu bicicleta și o dai înapoi de unde ai luat-o. Restul mergeți cu mine.

— Unde?

— Unde?

— Unde mergem?

— După mine.

Ofelia s-a supărat.

— Vreau să merg și eu cu voi. Vreau să iau și eu parte la...

Chiru a întrerupt-o:

— Te duci cu bicicleta înapoi. Asta faci. Dacă se duce la miliție! Dacă reclamă să i s-a furat bicicleta?

Ofelia se uită în pămînt, apoi la mine. Își dă codițele pe spate.

— Mă duc, dar spuneți-mi și mie, dragă, ce aveți de gînd să faceți?

— O să-l forțăm pe Sterică să ducă înapoi cheresteaua.

— Cum?

— O să oprim mașina și n-o să-i dăm voie să treacă.

S-a-nvoit Ofelia. S-a urcat pe bicicletă și a plecat. Spune din mers:

— Am să viu și eu la depozit. Să mă așteptați și pe mine.

Era gata, gata să-și piardă echilibrul. Fugim spre depozit.

— O fi ajuns Sterică acolo?

— Oho, de cînd! Cred că au și încărcat.

— Poate s-o ia pe alt drum, Dinule?

— Nu. Pe aici trebuie să se întoarcă. Prin altă parte nu are pe unde.

Cum să-l forțăm pe Sterică să ducă scîndurile înapoi? E prost s-o facă? Poate de frică. Ar fi bine. Ceasul e mai bine de unu. Soarele arde. Ghetele-mi sînt largi. Trebuie să fug. Chiru e în frunte. Ne ținem după el, gîfîind.

— Haideți, fraților. Trebuie să-l prindem cît mai aproape de locul unde a săvîrșit fapta mîrșavă. Haideți mai repede.

Oprinescu începe să strige:

— Chirule, Chirule. Stai, am o idee formidabilă.

— Tu și idei! Fuge mai departe.

— Stai, să-ți spun... Hai să rămînem aici. Uită-te, Chirule, cînd vine mașina, tragem un stîlp din ăsta de-a curmezișul șoselei. Și n-are ce să mai facă. O să trebuiască să oprească mașina.

Chiru se oprește din fugă. Se uită la stîlpii de telegraf înșirați de-a lungul șoselei. Se uită la Oprinescu, pe urmă la mine.

— Extraordinar! In sfîrșit, a avut și Oprinescu o idee formidabilă... „In curînd elevul o să-și egaleze maistrul, zice detectivul nr. 1 și-i dete ciracului său o nouă însărcinare pe care o duse la capăt cum nu se putea mai bine..." Fraților, așa facem! Să ducem un stîlp din ăsta de-a dura, mai la îndemînă.

Sînt înșirați pe șosea stîlpi. Trebuie să-i înlocuiască pe cei putreziți.

Dăm de-a dura un stîlp. Ii dăm drumul în șanț. Vrem să-l ridicăm din șanț. E greu. Ne ducem cu toții la capătul cel subțire al stîlpului. Chiru ia comanda. Scuipăm în palme.

— Gata! Hei-rupp!

Am scos capătul din șanț. Tragem de el la comandă. Stîlpul e greu. Abia îl urnim. Iată-l deasupra, La marginea șoselei. L-am scos din șanț.

— Hai să-l punem de-a curmezișul! propune Oprinescu.

— Cum să-l punem? Dacă vine altă mașină?

— Pe aici nu vin decît mașinile de la depozit.

— Păi poate de la depozit mai vine o mașină, cap sec ce ești, se supără Chiru.

Ne așezăm pe stîlp.

Rădulescu se uită cu binoclul spre depozit. Nu se vede nimic. Vreau să uit tot ce se întîmplă. Nu pot.

— Dacă n-o să putem face nimic, de mîine nu mai vin la școală.

— Ești nebun, Dinule, cum să nu vii la școală?

— Păi cum o să mă uit eu în ochii colegilor mei? Fug de acasă. Fug la țară, la tușă-mea.

— Da' ce ești tu vinovat?

— Mi-e rușine și de voi.

— Pană de Șoim îți ordonă să termini cu prostiile astea!

Rădulescu se plînge și el.

— Cum o să motivăm astea două ore?

— O să vedem noi. Ia dă-mi și mie binoclul.

Chiru ia binoclul, se uită. Nu se vede nimic. Depărtează și apropie de reglor imaginea. Tot nu se vede nimic.

Oprinescu își descheie nasturii de la cămașă. S-a încălzit:

— Cît e ceasul?

— Unu și un sfert.

— Dă-mi și mie binoclul să mă uit.

— Ia-l, dar să nu umbli la reglor.

Oprinescu ia binoclul. Se uită în sus cu el, în dreapta, în stînga:

— Unde te uiți, mă, zăpăcilă?

— O să mă uit și acolo.

Se uită. Scoate un strigăt;

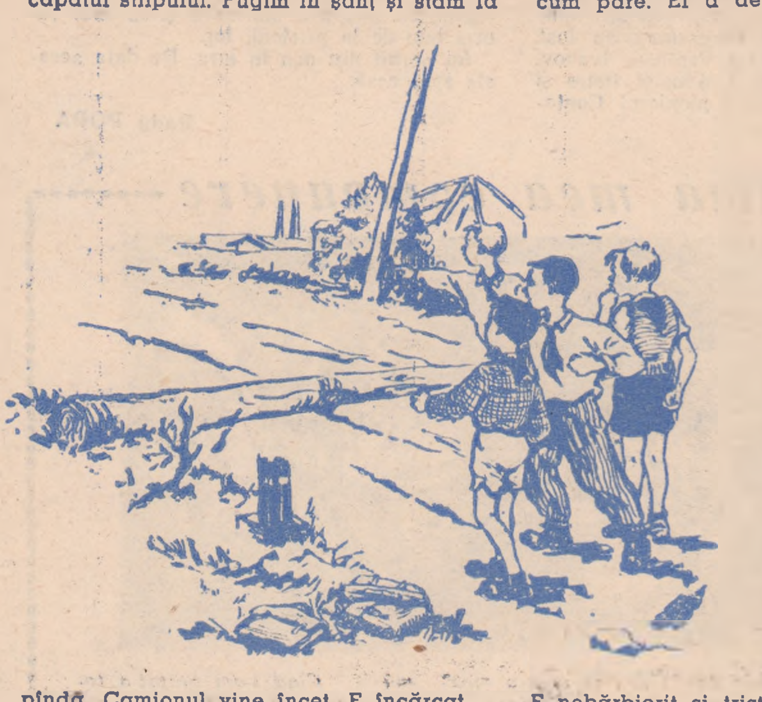
— Se vede!

Chiru ia binoclul. I-l smucește din mînă.

— Vine, haideți, haideți aici... Aici, la capătul ăsta. Mai de la cap. Acum, la comandă!

— Hei ruppp!

Impingem de capătul subțire al stîlpului. Merge ușor. Baricadăm strada. Se aude claxonul. Mă uit în partea opusă a șoselei. Nu văd nici o mașină. Nici o căruță. Vine cineva pe bicicletă. Un bărbat. Cu bicicleta are loc să treacă pe la capătul stîlpului. Fugim în șanț și stăm la pîndă. Camionul vine încet. E încărcat.

Șoferul claxonează. Degeaba. Stîlpul nu se dă singur la o parte. N-are picioare.

Mașina se apropie.

Chiru iese din șanț. Se duce în mijlocul drumului. Face semn cu mîna, ca milițienii. Și așa o să oprească mașina. Nu poate să treacă peste stîlp.

S-a oprit.

Sterică scoate capul pe fereastră:

— Ce-i cu voi, dracilor? Dați stîlpul la o parte. Ce înseamnă asta?

Ne ducem și noi lîngă Chiru.

— Dați-vă la o parte, derbedeilor, că mă dau jos la voi.

Rădulescu sumete mînecile:

— Dă-te jos, dacă ai curaj... O mie de pumni îi dau și un upercut.

Sterică se dă jos. Vine la noi.

Rădulescu a dispărut. Și se mai lăuda că-i dă o mie de pumni.

Vrea Sterică să dea stîlpul la o parte. Ne repezim ca uliul. Ținem de stîlp.

Chiru îi ordonă:

— Să duci imediat scîndurile de stejar înapoi!

— Ce scînduri? Ia cărați-vă de aici!

Il apucă de urechi pe Oprinescu. Oprinescu îl mușcă de mîna cu care ținea stîlpul.

— Să nu îndrăznești să dai... Rădulescu, unde ești mă? A dispărut, lașul... Să nu dai în noi, auzi? Du scîndurile înapoi!

— Ce scînduri mă? Ați căpiat?

Strig și eu aproape plăngînd:

— Tata e cinstit! Să duci scîndurile înapoi!

S-a dat și Culae, șoferul, jos.

Țipă și Chiru:

— Sterică, n-o să treci cu mașina pe-aici!

Zic iar:

— Nea Sterică, du scîndurile înapoi.

— Dinule, nu-i mai zice, mă, nea Sterică. Nu merită... Sterică, du scîndurile înapoi! Dacă nu, trag!

Chiru a scos iar pistolul.

Sterică se uită la mine.

— Tu ești băiatul lui Vasile?

— Da, e băiatul lui Vasile, și ce vrei? strigă încăpățînat Chiru. Du scîndurile acum! Acum trebuie!

— Hai, Culae, să dăm stîlpul la o parte.

Se reped amîndoi. Il iau pe sus. Ce putem face? Chiru dă cu piciorul în Sterică.

Auzim vocea lui Rădulescu:

— Lasă-i bă, să-l dea la o parte, că de plecat, tot nu pleacă.

— Cum nu pleacă?

— Mașina e pe geantă. Le-am scos căpăcelele și le-am aruncat.

Aude Sterică. Lasă stîlpul baltă. Se uită la mașină. La cauciucuri. Aleargă după noi.

Christoase, ce aud?

— Hei, lasă copiii în pace!

E vocea profesorului. Cum a ajuns aici? Mă uit. A venit cu bicicleta. Cu bicicleta tutungiului.

— Dumneata cine ești? Ce dorești? se răstește Sterică, care s-a făcut roșu, ca racul.

— Sînt profesorul lor.

— Frumoasă educație dați. Ia uite la ei ce fac. Opresc mașinile, desumflă cauciucurile. Derbedei!

— Nu e adevărat! E un bandit! se răstește Chiru.

— Știu, spune profesorul. M-am întîlnit cu verișoara ta, Chirule. Mi-a spus totul. Știu despre ce e vorba. De la ea am luat bicicleta și am venit aici.

— Formidabil! Rădulescule. Tovarășe profesor, Rădulescu ăsta nu e așa prost cum pare. El a desumflat cauciucurile... Pleacă Sterică dacă ești în stare... Tovarășe profesor, știți, bicicleta asta nu e a mea. E...

— Știu. E a debitantului. O să i-o duc eu.

M-am așezat pe stîlp. Plîng! Plîng într-una...

★

Toate privirile din sală sînt îndreptate asupra mea. Mama e lîngă mine. E slăbită și plînsă. Și la mama se uită lumea. Sala e plină. Toți vecinii noștri au venit. Clasa mea, întreagă. Chiru, Ofelia, Rădulescu, Oprinescu... toată clasa... Sînt aici lîngă mine.

Mă uit la tata. Tata e în boxă, alături de Sterică și de Culae, șoferul. Ține capul plecat în jos. Nu se uită la noi. E nebărbierit și trist tata. Sterică ne sfidează pe toți. Se uită în sală cu ochii lui ăia mari. E învățat cu procese. A mai fost închis.

— Mamă, o să-l condamne pe tata?

— Nu știu, Dinule.

Abia mai poate vorbi mama. E obosită. Nu doarme de loc de cînd l-a ridicat pe tata. Aud șoapte în spate.

— Săracu' copil...

— Al dracului Sterică! Banditu' dracului!

Vreau să întîlnesc privirile lui tata. Nu pot. Stă mereu cu capul plecat. Ii e rușine... Și mie mi-e rușine.

Judecătorul sună din clopoțel. Mă uit la tata. Tresare. Ii văd fața. E plîns și el. Strîng pumnii. Imi mușc buzele. Nu vreau să plîng în hohote. Mama e mai slabă. Plînge...

Aud vocea groasă și domoală a judecătorului:

— Să intre martorul Nicolae Opran.

Aprodul se duce la ușă, strigă:

— Martorul Nicolae Opran.

— Prezent!

(Va urma)

ȘAH

Publicăm în numărul de azi dezlegările problemelor nr. 5—12 cu care s-a încheiat concursul pentru dezlegătorii de probleme de șah inițiat de Palatul pionierilor din București, cu sprijinul gazetei noastre.

In numerele următoare ale gazetei noastre, vom publica numele acelora care au fost premiați, reușind să dezlege corect toate problemele publicate.

Pentru problemele nr. 11 și 12, care s-au dovedit mai grele, s-au luat în considerație toate dezlegările sosite pînă în ziua de 16 iulie a.c.

PROBLEMA Nr. 5

1. Dh3 — c8! (cheia).

PROBLEMA Nr. 6

1. Ta4 — a5! (cheia) cu variantele: 1... R: a5. 2. Rc6, Ra6. 3. Ta4. mat

1... Rb7, 2. Tc4 — c5. Rb6 (Rb8). 3. Tc5 — b5 mat.

PROBLEMA Nr. 7

1. Th1 — h6! (cheia).

PROBLEMA Nr. 8

1. Df3 — h3! (cheia).

PROBLEMA Nr. 9

1. Tf1 — e1 (cheia)

PROBLEMA Nr. 10

1. Th1 — h6! (cheia) cu variantele: 1... b6 — b5. 2. Tg1 — g6, g7: h6. 3. Tg8 mat. 1... g6 2. T: g6, b5 3. Tg8 mat.

PROBLEMA Nr. 11

1. Nh1 — f3! (cheia) cu variantele: 1... R: f2. 2. De2 +, Rg1, 3. Dg2. mat. 1... Rh2 2. Da6 — f1 urmat de Dg2 mat. 1... g3: f2 2. Da6 — g6, Rf1 (sau Rh2) 3. Db1 (sau Dg2) mat. 1... g3 — g2 2. Cf2 — g4, Rh1 3. Df1 mat.

PROBLEMA Nr. 12

1. Nh6 — c1! (cheia) cu variantele următoare: 1... Rb1: c1 2. Dg7 — g2 urmat de 3. Dc2 mat. 1... Na1 — b2. 2. Dg7 — b7. R: c1 (Ra2) 3. Dh1 (D: b2) mat. 1... Rb1 — a2. 2. Dg2 + urmat de Dc2 mat.

1... Na1: c3 2. D: c3 urmat de 3. Db2 mat. La această problemă mulți dezlegători ne-au indicat soluția greșită: 1. Dg7 — g2? fără să observe că negrul se apără prin 1... Nb2 și la 2. Nc1. N: c1 și nu mai e mat la mutarea a 3-a

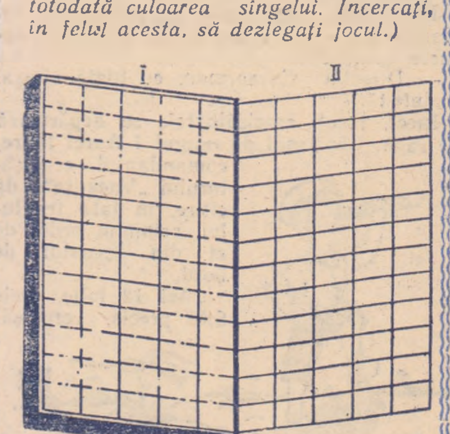
La oglindă

(Jocul de mai sus are două părți distincte. Una din ele pare a fi o oglindă în care se reflectă jocul propriu zis. La dezlegarea lui trebuie să procedați în felul următor:

Citiți întîi explicația corespunzătoare dată mai jos și găsiți cuvîntul potrivit. Inscrieți cuvîntul găsit în prima parte a jocului la numărul corespunzător. Asta înseamnă că în „oglindă" cuvîntul se va vedea inversat și deci va trebui să fie trecut în această formă în cea de a doua parte a jocului. Ca să înțelegeți mai bine, iată un exemplu. Să zicem că avem următoarea semnificație:

I. Ceva care nu e greu — Culoarea sîngelui.

In prima parte a jocului vom trece cuvîntul UȘOR (ceva care nu e greu) iar în a doua parte vom trece cuvîntul ROȘU, care e inversul lui „ușor" și totodată culoarea sîngelui. Incercați, în felul acesta, să dezlegați jocul.)

1. Capitala unui stat african — *A potrivi.*
2. Capitala unui stat european — *Nume femenin*
3. Cuvînt din limbajul vînătoresc — *Imită mersul cailor.*
4. Pește numit și caracudă — *Lipsit de avere.*
5. Pasăre de baltă — *Naționalitatea eroilor lui Budai Deleanu (sing.)*
6. Greci antici — *Se pun în degete.*
7. Luptător cu arcul — *Sfîntă*
8. Insule de corali — *Sclavă la spartani.*
9. Alt nume al ghiocelului—...*Montană (localitate).*
10. Ținut în robie — *Nume masculin maghiar.*
11. Fructul unui arbust — *A contramanda.*
12. Care nu prea vorbește — *Sărutat (Transilvania).*

Pe rîndurile verticale I și II veți afla un nume foarte strîns legat de titlul acestui joc.

Redacția și administrația: București. Piața Scînteii tel. 7 61 00 7 60 10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114. Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2 str. Brezoianu Nr. 23—25.